

Three Approaches to Prayer

III. Prayer in the Thought of R. Hayyim of Volozhin

1. *Nefesh ha-Hayyim*, Gate II, Chapter 2

And the matter of the word “blessed” is not an expression of attributing glory and giving praise as is commonly accepted among the masses, for when He said to R. Yishmael: “Yishmael, my child, bless me” (*Berakhot* 7a), he didn’t utter there any praise in his blessing – rather a prayer and a request for mercy. ...

However, the truth is that the meaning of “blessed” is an expression of increase and expansion, and consonant with the context of “accept, please, my *berkahab...*” (Gen. 33:11), and “and He will bless your food” (Ex. 23:25), and “and He will bless the fruit of your womb...” (Deut. 7:13), and many others similar to these in the text. It is impossible to translate them as expressions of attributing glory and giving praise; rather as expressions of increase and expansion.

2. *Ibid.*

However, in the context of blessing Him, blessed be His name, the intention is not aimed towards the Essence of the One Master, blessed is He, as it were – never! never! – for He is far, far above any blessing.

Rather the context is as is stated in the *Zohar* [*Emor* 98], that the Holy One, blessed be He, is both revealed and hidden. For the Essence of the *Ein Sof*, blessed is He, is the most hidden of the hidden, and can’t be assigned any name at all, not even the name of the Tetragrammaton, blessed is He, nor even to the top thorn of its letter Yud. ...

1. נפש החיים שער ב' פרק ב'

והענין כי מלת “ברוך” אינו לשון תהלה ושבח, כמו ששומה בפי ההמון. שהרי כשאמר לר' ישמעאל “בני ברכני” לא אמר שם שום שבח בברכתו – אלא תפלה ובקשת רחמים. ...

אבל האמת כי “ברוך” פירושו לשון תוספת וריבוי. וכענין קח “נא את ברכתי גו'.” “וברך את לחמך.” “וברך פרי בטןך וגו'.” והרבה כיוצא במקרא. שא"א לפרשם לשון תהלה ושבח – אלא לשון תוספת וריבוי.

2. שם.

אמנם ענין הברכה לו, יתברך שמו, אין הכוונה לעצמות אדון יחיד ברוך הוא כביכול – חלילה וחלילה! – כי הוא מרומם מעל כל ברכה.

אבל הענין כמה שכתב בזהר דקב"ה סתים וגליא. כי עצמות אין סוף ברוך הוא סתים מכל סתימין, ואין לכנותו ח"ו בשום שם כלל אפילו בשם הוי"ה ב"ה ואפילו בקוצו של יו"ד דב"י. ...

3. שם, פרק ג'

3. Ibid., Chapter 3

And for that reason the Men of the Great Assembly codified the formula of all blessings associated with commandments using second person (direct) and third person (hidden) expressions. They open with “Blessed are You”—a second-person (direct) expression, and close with “who sanctified us... and commanded us...”—a third person (hidden) expression.

ולכן קבעו אנשי כנה"ג הנוסח של כל ברכות המצות בלשון נוכח ונסתר. תחלתם “ברוך אתה” הוא לשון נוכח. ומסיימים “אשר קדשנו כו' וצונו” לשון נסתר.

4. שם, פרק י"א

4. Ibid., Chapter 11

And what is written “before his army”^{*} hints at the great fundamental principle of the matter of prayer, that the general principle of its purpose is for us to intend only to add power to holiness, for just as a soldier casts aside all of his concerns and personal needs, and devotes his life willingly only to the honor of the king, that he should capture the crown of that specific [enemy] nation and that his reign should be exalted, so too it's very fitting for the righteous person to apply his entire attention/ intention and clarity of thought related to his prayers so as only to increase the strength given to the holy worlds, and to awaken the super-natural voice with his voice, and to draw down from it blessings and light to all, and to cause the spirit of impurity to pass away from the world, and to rectify the world in His sovereignty (blessed be His name), and not in any way towards his own concerns or personal needs.

ומה שכתב “לפני חילו.”^{*} רמז זה העיקר הגדול של ענין התפלה. שכלל כוונתה הוא לכוין רק להוסיף כח בקדושה, שכמו שהאיש מאנשי החיל משליך כל ענינו וצרכי עצמו מנגד ומוסר נפשו ברצונו רק על כבוד המלך. שיתגדל הכתר מלוכה של אותה המדינה ותנשא מלכותו. כן ראוי מאד להאדם הישר לשום כל כוונתו וטוהר מחשבתו בתפלתו רק להוסיף תת כח בהעולמות הקדושים. ולעורר בקולו הקול העליון לאמשכא מניה ברכאן ונהירו לכלא. להעביר רוח הטומאה מן העולם ויתוקן עולם במלכותו ית"ש. ולא על עניניו וצרכי עצמו כלל.

*ספר יואל פרק ב' פסוק י"א

*Joel 2:11

And the LORD roars aloud at the head of His army; For vast indeed is His host, Numberless are those that do His bidding. For great is the day of the LORD, Most terrible—who can endure it?

וה' נָתַן קוֹלוֹ לְפָנָי חִילוֹ כִּי רַב מְאֹד מַחֲנֵהוּ כִּי עֲצוּם עֲשֵׂה דְבָרוֹ כִּי־גָדוֹל יוֹם־ה' וְנֹרָא מְאֹד וּמִי יִכְלִיבוֹ:

Ibid., Chapter 13

And the advice offered about this is as the Maggid stated to the Beit Yosef in the second warning at the beginning of the book *Maggid Meisharim*—this is what he said: “to be careful of thinking any thought during prayer, even related to Torah and *mitzvot*, other than the words of the prayer themselves.”

Pay close attention to his words – that he didn't say to attend to the intention of the words. For in truth, none of us understand the slightest about the depths of the inner meaning of the prayer. For even what has been revealed to us about a few of the intentions of the prayer from our earliest Sages, of blessed memory, until the recent holy rabbi, man of God, the awe-inspiring Arizal, who achieved wonders and greatness authoring incredible intentional-meditations But even these are not, in comparison, more than a drop in the ocean relative to the inner depths of the intentions of the Notables of the Great Assembly codifiers of the prayer, who were one-hundred and-twenty elders, among them a few prophets.

And those who are capable of understanding will understand, that there's no one currently in the world who is capable of codifying such a wondrous and awesome rectification. To incorporate into and to hide in the formula of the prayer, permanently fixed and configured in a single formula. ... From the moment that it was codified until the coming of the redeemer (quickly, in our day), there never was and never will be another prayer that, in its details, resembles others that came before and after in any way.

והעצה היעוצה על זה, הוא כמו שאמר המגיד להב"י באזהרה ב' שבריש הספר מגיד משרים, וזה לשונו: ליהרהר מלחשוב בשעת תפלה בשום מחשבה, אפילו של תורה ומצות, כי אם בתיבות התפלה עצמם.

דוק בדבריו – שלא אמר לכוון בכוונת התיבות. כי באמת בעומק פנימיות כוונת התפלה, אין אתנו יודע עד מה. כי גם מה שנתגלה לנו קצת כוונות התפלה מרבתינו הראשונים ז"ל קדישי עליונים, ועד אחרון הרב הקדוש איש אלקים נורא האריז"ל. אשר הפליא הגדיל לעשות כוונות נפלאים. אינם בערך אף כטפה מן הים כלל נגד פנימיות עומק כוונת אנשי כנסת הגדולה מתקני התפלה, שהיו ק"כ זקנים ומהם כמה נביאים.

וכל מבין יבין, דלא איתי אנש על יבשתא שיוכל לתקן תקון נפלא ונורא כזה. לכלול ולגנוז במטבע תפלה קבועה וסדורה בנוסח א'. ... שמעת שתקנוה עד ביאת הגואל ב"ב לא היה ולא יהיה שום תפלה בפרטות דומה לחברתה שקודם לה ואחריה כלל.